

MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Vasútnál lakom

*Tudod, mikor már nem vetted fel
a telefont – akkor feladtam.
Mint a '37-es december
elején a szárszói fagyban*

*a végrehajtó s a bank, ami
az életet hitelre adja,
nem volt több bitem, beváltani
továbbblendítő akaratra.*

*egy másik költő rossz napjai,
az anyémek is úgy peregtek,
bíányod létem úgy szabta ki,
mint árverés alatti telket*

*Valahogy mégis, mint a gépek,
végzem, mit kirótt rám a sors, hogy
folyton utazzak, s el ne érjek
semmit, a porondon toporgok.*

*Pályaudvar földönfutója,
egy sín partján ülve elnézem,
hogy bukik alá a fénycsóva:
otthon-tested a messzeségben.*

Cinkosok

*Bennem minden elv elkopott,
rólad is mindent lehántok,
zavartalan a mosolyod,
engem sem bánt cefkaságod.*

*Mint a karcsú poharakon,
nincs ujjenyomat testeden,
egész múltad letakarom,
ne zavarjon bomló tetem.*

*A tudatomból kiszorult
a világ, szorítlak szótlán,
nincs már itt más: két nyomorult
kanapényi koporsóban.*

Barát – zóna

*Drága barátomnak szólítottál leveledben
mindig az évek lassan bömpölygő folyamában,
s úgy gondoltam csak rád, mint egy távoli kincsre,
mint koronára az Országházban, amely nem enyém, ám
oly sokat ér nekem is, szórjon bár másra dicső fényt,
s drágább is voltál te nekem, mint én neked, ám ezt
nem mondhatja a férfi barátnejára, ha az csak
drága barátot lát a szerelmes férfiban egyre.*

*Képzeletemben látlak a bőrkanapén heverészni,
olvasol, e-mailt írsz az imádott férfi lakásán,
este beszállsz kocsijába, csodás helyeken mulatoztok,
színház, partik, tánc, zene, pezsgő életet éltek,
könyveim őrzöd tán valahol még, mind csupa tűz, vágy,
és a bevében összeaszott már rég az a csóró
költő, kit nagynak láthattál ifjúkorában,
ám az a láng a szemében nem volt más, csak az éhes
vágy lobogása, ezért már csak szikkadt öreg ember,
nincs harc már a szívében, csak fáradt keserűség,
viskóját tested hőjével nem melegíted,
fagy kél csontjaiban, nézd hát már el neki, hogyha
ritkán ír, s a szavak levelében száraz avarként
zizzennek, hisz zengik boldogságod erényét.*

Sámán. Püspökatvan, 2007

Mogyorósi László (1976) Nagykállón élő költő. Utóbbi kötete: *A szerelem valami más* (2011).